

JENNIFER L. ARMENTROUT

UMBRE

O navelă din seria LUX

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL 1

Elevii au intrat în clasă, căscând și frecându-se la ochi, tot încercând să-și alunge somnul. Zăpada topită se scurgea de pe gecile lor și se aduna în băltoace pe podeaua tocită. Dawson și-a întins picioarele lungi și le-a urcat pe scaunul gol din fața lui. Scărpinându-și cu lene obrazul, se uita în fața clasei, unde intrase Lesa, și s-a strâmbat la Kimmy, care părea îngrozită de ce îi făcuse zăpada părului ei.

— E doar zăpadă, a spus Lesa, dându-și ochii peste cap. Nu-ți face nimic.

Kimmy și-a netezit cu mâinile părul blond.

— Zahărul se topește.

— Mda, și rahatul plutește, a răspuns Lesa și și-a ocupat locul, apoi și-a scos tema la engleză, făcută aseară.

Un hohot de râs înfundat s-a auzit din spate, și Dawson a zâmbit. Fata îl făcea să râdă.

Kimmy i-a arătat Lesei degetul mijlociu și s-a îndreptat spre locul ei, cu ochii țintuiți asupra lui, de parcă ar fi vrut să-l mănânce. Dawson i-a răspuns cu un zâmbet crispat, deși știa că ar

fi trebuit pur și simplu s-o ignore. Pentru Kimmy, orice atenție pe care o primea era bună, mai ales de când se despărțise de Simon.

Sau Simon se despărțise de ea?

La naiba dacă știa sau dacă îl interesa, dar nu îl lăsa inima s-o ignore. După ce și-a pus geanta cu imprimeu de zebra pe bancă, Kimmy a continuat să-i zâmbească vreo zece secunde bune înainte să-și mute privirea.

El și-a scuturat umerii, absolut convins că fusese molestată vizual – și sigur nu într-un mod plăcut.

Râsul s-a auzit din nou, după care o voce a spus destul de încet cât să audă doar el:

— Playa. Playa...

Și-a întins brațele în spate și l-a plesnit peste față pe fratele lui, zâmbind.

— Taci din gură, Daemon!

Fratele lui i-a dat peste mâini.

— Nu urî jocul...!

Dawson a clătinat din cap, zâmbind încă pe jumătate. Multe persoane, în special oameni, nu îl înțelegeau pe Daemon așa cum îl înțelegeau el și sora lui. Foarte puțini îl făceau să râdă așa cum îl făcea Daemon. Și mai puțini îl iritau așa ca el. Dar dacă Dawson ar fi avut vreodată nevoie de ceva sau dacă era vreun arum prin preajmă, atunci Daemon era omul.

Sau luxenul. În fine.

Un bărbat corpulent, mai în vârstă, a intrat în clasă cu un teanc de hârtii care arătau că lucrările lor fuseseră corectate. Un cor de gemete a răsunat în toată sala, cu excepția lui și a lui Daemon. Ei știau că excelează la materia aceea fără măcar să se străduiască.

Dawson a luat pixul în mână, învârtindu-l printre degetele lui lungi, și a oftat. Ziua de marți se contura deja ca o altă zi lungă, cu ore plictisitoare. Ar fi preferat să fie afară, să se plimbe prin pădure, în ciuda zăpezii și a gerului năprasnic. Aversiunea lui față de școală nu era totuși la fel de puternică precum a lui Daemon. Unele zile erau mai rele ca altele, dar Dawson descoperise că experiența e mai tolerabilă datorită colegilor de clasă. Într-un fel, era ca sora lui, un om de lume ascuns în trupul unui extraterestru.

A zâmbit afectat.

Cu câteva secunde înainte de a se suna, o fată a intrat grăbită în clasă, ținând în mână o hârtie galbenă. Și-a dat seama imediat că gagica nu era de pe aici. Faptul că era în pulover și nu într-o geacă groasă, când afară era minus un grad, o dădea de gol, oarecum. Privirea i-a alunecat pe picioarele ei – chiar frumoase, lungi și rotunjoare – până la balerinii subțiri.

Dap, nu era de pe aici.

Fata i-a întins hârtia profesorului, a ridicat bărbia ușor ascuțită și s-a uitat în sală.

Picioarele lui Dawson au lovit podeaua cu un bufnet zgomotos.

La naiba, era... era superbă.

Și el *știa* ce înseamnă superbă. Rasa lor câștigase la ruleta genetică atunci când adoptase forma umană, dar felul în care se îmbinau trăsăturile de elf ale acestei fete era perfect. Părul ei ciocolatiu îi cădea pe umeri în timp ce studia sala. Pielea avea o strălucire sănătoasă de la statul mult în soare – și recent, după intensitatea ei. Niște sprâncene frumos desenate scoteau în evidență ochii oblici, încadrați de gene dese. Ochii ei căprui și calzi s-au îndreptat spre ochii lui, apoi spre umărul lui, după

care fata a clipit de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească privirea.

Genul acesta de privire se întâmpla să apară adesea când oamenii îi vedeau pe el și pe Daemon pentru prima dată. Erau identici, la urma urmelor. Păr negru ondulat, constituție de înotători, amândoi trecuți bine de unu optzeci. Aveau aceleași trăsături: pomeți largi, buze pline și ochi extraordinar de verzi. În afară de ai lor, nimeni nu-i putea deosebi. Un lucru pe care le plăcea la nebunie să-l folosească în avantajul lor.

Dawson a strâns din dinți până când a început să-l doară falca.

Pentru prima oară, și-ar fi dorit să nu fie propria lui copie la indigo. Și-ar fi dorit ca cineva să se uite la el – și să-l vadă cu adevărat pe *el*, nu imaginea din oglindă a celui de alături. Iar asta era o reacție absolut neașteptată.

Dar pe urmă ea i-a întâlnit din nou privirea și i-a zâmbit.

Pixul i-a scăpat din degetele înmuiate brusc, s-a rostogolit pe bancă și a căzut zângănind pe podea. Obrajii i s-au încins, dar buzele lui au răspuns zâmbetului, și nu era nimic prefăcut sau forțat în reacția lui.

Daemon a rânjit când s-a aplecat și a împins pixul spre el cu adidasul. Rușinat în ultimul hal, Dawson a luat pixul de sub piciorul fratelui său.

Domnul Patterson i-a spus ceva fetei, atrăgându-i atenția, și ea a râs. El a simțit până în călcâie sunetul acela răgușit și s-a așezat mai drept în scaun. A început să simtă furnicături pe piele.

Când a sunat pentru ultima dată, ea s-a îndreptat fix spre scaunul din fața lui. La naiba cu plimbarea prin zăpadă! Asta n-o să fie deloc o altă zi plictisitoare de marți.

Fata a început să scoțoască prin geantă, căutând un pix, a presupus el. Într-un fel, știa că asta era scuza perfectă pentru a sparge gheața. Putea să-i ofere, pur și simplu, un pix, să-i spună salut, și să înceapă de acolo. Dar el era înțepenit pe scaunul lui, chinuit de dorința de a se apleca să vadă cu ce fel de parfum se dăduse, nevrând totuși să pară un ciudat.

Și-a ținut fundul bine fixat pe scaun.

Și... a rămas cu ochii la șuvițele ei ciocolatii de păr, care se ondulau pe marginea scaunului.

Dawson s-a scărpinat pe gât, cu umerii zvâcnindu-i. Cum o chema? Și de ce naiba îl interesa așa de tare? Nu era prima oară când se simțea atras de o fată umană. La naiba, mulți din specia lor se cuplau cu fete, dat fiind că masculii depășeau numeric femelele lor în proporție de doi la unu. Și el o făcuse. Chiar și fratele lui, care suferea de un complex de superioritate, o făcuse, atunci când nu era cu intermitenta lui prietenă, și totuși...

Uitându-se peste umăr, fata și-a ridicat genele și l-a privit în ochi.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Dawson a simțit că anii se șterg. Ani în care se mutase, își făcuse și își pierduse prietenii. În care îi văzuse pe cei ce-i deveniseră dragi murind de mâna arumilor sau de mâna celor din Ministerul Apărării. Ani în care încercase să se adapteze printre oameni, fără să devină cu adevărat unul dintre ei. Toate acestea, pur și simplu... s-au dus.

Amețit de brusca eliberare de povară, nu a putut decât să se holbeze la ea. Să se holbeze ca un cretin absolut. Dar și ea se holba la el.

Fata nou-venită și-a mutat privirea, dar ochii aceia calzi, de culoarea whisky-ului, s-au întors la el. Colțurile gurii ei s-au

ridicat într-un mic zâmbet, după care s-a întors cu fața la tablă.

Daemon și-a dres vocea și s-a foit pe scaun. Fratele lui l-a întrebat încet:

— Ce crezi?

De cele mai multe ori, Daemon știa ce crede el. La fel ca Dee. Erau tripleți, mai apropiați decât cei mai mulți luxeni. Dar în clipa asta, Dawson știa fără niciun dubiu că Daemon n-avea nicio idee ce crede el. Fiindcă dacă ar fi știut, ar fi căzut de pe scaun.

Dawson a expirat.

— Nimic – nu cred nimic.

— Mda, a spus fratele lui, rezemându-se de spătar. Așa ziceam și eu.

*

După ce s-a sunat, Bethany Williams și-a luat geanta și a ieșit pe coridor fără să mai întârzie. E nașpa să fii colegul cel nou. Nu ai prieteni cu care să stai de vorbă sau cu care să te duci la clasă. Era înconjurată de străini, ceea ce era perfect, având în vedere că locuia într-o casă străină și îl vedea foarte des pe unchiul ei, care *de asemenea* era un străin pentru ea.

Și trebuia să găsească sala unde avea ora următoare. S-a uitat la orar și a privit cu pleoapele îngustate scrisul șters. Sala 20...3? Sau sala 208? Perfect! Virginia de Vest e locul unde se duc să moară tipografii.

Și-a așezat geanta pe umăr și a ocolit un grup de fete care stăteau îngrămădite în fața sălii unde făcuse ora de engleză. Nu trebuia să ai prea multă imaginație ca să-ți dai seama că așteptau să iasă incredibilul duo de sexoși. Dumnezeuule,

locuise toată viața în Nevada și nu văzuse niciodată vreun băiat care să arate așa, darămite *doi!*

Cine știuse că Virginia de Vest ascunde asemenea bunăciuni?

Și ochii ăia erau... uau! Un verde intens, imaculat, care îi amintea de iarba proaspătă de primăvară. Ochii ăia erau o chestie.

Dacă ar fi știut asta dinainte, i-ar fi implorat pe părinții ei să se mute naibii mai repede, doar pentru ochii ăia. A lovit-o rușinea la gândul ăsta. Familia ei era aici pentru că unchiul ei era bolnav, pentru că așa trebuiau să facă, și nu pentru că...

— Hei, stai puțin!

Timbrul profund, total necunoscut, al vocii de băiat i-a dat fiori pe șira spinării și a încetinit pasul, uitându-se peste umăr. S-a oprit brusc.

Era jumătate din acel incredibil duo de sexoși. Pe ea o strigase, nu? Fiindcă se uita fix la ea cu ochii ăia, zâmbind cu buze pline, aproape prea perfecte.

A simțit brusc dorința nebună de a-i picta fața cu noile vopseluri cu ulei pe care i le cumpărase mama. S-a smuls din vișare și și-a forțat gura să se miște.

— Salut! a chițăit ea.

Sexy, absolut sexy...

Băiatul a zâmbit și ea a simțit o ușoară fluturare în piept.

— Voiam să mă prezint, a spus el, ajungând-o din urmă.

Mă numesc Dawson Black. Eu sunt...

— Geamănul care a stat în spatele meu la engleză.

Fața lui s-a umplut de uimire.

— Cum ți-ai dat seama? Majoritatea oamenilor nu ne deosebesc.

— Zâmbetul tău.

A roșit, îi venea să-și dea palme. *Zâmbetul tău?* Uau! S-a uitat repede pe foaia cu orarul și și-a dat seama că trebuie să ajungă la etaj.

— Adică celălalt nu a zâmbit deloc, ca toată clasa.

El a chicotit.

— Mda, îi e teamă că face riduri prematur dacă zâmbește.

Bethany a râs. Și simpatic, și drăguț? *Asta place la mine.*

— Și ție nu ți-e teamă?

— A, nu, am de gând să îmbătrânesc frumos. Abia aștept!

Zâmbetul lui era degajat și îi lumina ochii ăia care nu aveau cum să fie adevărați. Sigur erau lentile de contact. El a continuat:

— De fapt, filmul meu preferat e *Cocoon*¹.

— *Cocoon*? A izbucnit în râs, și el a zâmbit mai larg. Am impresia că ăsta e filmul preferat al stră-stră-străbunicii mele.

— Cred că mi-ar plăcea stră-stră-străbunica ta. Are gusturi bune.

S-a aplecat pe lângă ea și a deschis una din ușile grele. Elevii se fereau din calea lui de parcă era o bilă de demolare abia ținută în frâu.

— N-ai cum să dai greș cu asta. Tinerețe veșnică. Extraterestri. Chestii lucioase în piscină.

— Indivizi în capsule cosmice? a adăugat ea, aplecându-se pe sub brațul lui întins – un braț frumos, bine definit, care întindea materialul puloverului. Cu obrazii aprinși, i-a evitat repede ochii și s-a îndreptat spre scări. Deci, ești mare fan *golden oldies*?

---

¹ Comedie SF americană din 1985 despre un grup de persoane în vârstă întinerite de către extraterestri (n. red.).

L-a simțit ridicând din umeri lângă ea. Pe scara largă, care mirosea vag a mucegai și a ciorapi de la sport, a rămas alături, lăsând doar un mic spațiu pentru cei care treceau pe lângă ei.

Când au ajuns pe palier, Dawson s-a uitat peste umărul ei.

— Ce oră ai acum?

A ridicat orarul și și-a încrețit nasul.

— Ăăă... istorie la sala...

El i-a luat hârtia din mână și s-a uitat repede pe ea.

— Sala 208. Și e ziua ta norocoasă.

Cum un tip așa ca el stătea de vorbă cu ea, trebuia să fie de acord cu asta.

— De ce?

— Două chestii, a spus el, dându-i înapoi orarul. Facem împreună ora de artă, și apoi ultima oră, sportul. Sau poate e doar ziua mea norocoasă.

Incredibil de sexy. Simpatice. Și tot timpul cu vorbele la el? Tare! I-a ținut ușa deschisă, așa că a mai adăugat și „gentleman” pe listă. Și-a mușcat buzele, căutând ceva de spus.

În final l-a întrebat:

— Tu ce oră ai?

— Științe, la parter.

Ea a ridicat sprâncenele și s-a uitat în jur. Cum era de așteptat, lumea se holba la ei. Majoritatea fete.

— Atunci de ce ești la etaj?

— Fiindcă așa am vrut.

A spus-o atât de relaxat, încât i-a dat impresia că el de obicei face ce vrea.

Ochii lui i-au căutat privirea și i-au susținut-o. Ceva din privirea lui a făcut-o să se simtă ultraconștientă de sine – de tot ce o înconjoară. Într-un moment neașteptat de claritate, și-a dat seama că mama ei i-ar fi aruncat o singură privire unui

tip ca Dawson și ar fi trimis-o la școala de fete. Băieții de felul lui lasă de obicei o dâră de inimi frânte lungă cât fluviul Mississippi. Și ea ar trebui să fugă cât mai repede în clasa ei – care acum nu putea să fie prea departe –, fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea Bethany era o altă inimă frântă.

Dar stătea pur și simplu acolo, fără să facă o mișcare. Niciunul dintre ei nu făcea. Era așa de... intens! Mai intens decât fusese prima dată când se sărutase cu un băiat. Faza cea mai tare era că nici măcar nu se atingeau. Nici măcar *nu-l cunoștea*.

Simțind nevoia de spațiu, a făcut un pas în lateral și a înghițit în sec. Dap, spațiul fusese o idee bună. Dar privirea lui concentrată tot ajungea la ea pe sub genele dese.

Fără să-și desprindă ochii de la ea, a făcut semn cu mâna spre o ușă din spatele lui.

— Aia e sala 208.

OK. Zi ceva sau dă din cap, idioato!

Era clar că nu face o impresie bună aici. Ce i-a ieșit în final pe gură a fost cumva înspăimântător.

— Ochii tăi sunt adevărați?

Îh, la naiba, se poate mai rău de atât?

Dawson a clipit, ca și cum întrebarea l-ar fi surprins. Cum era posibil să-l surprindă? Probabil că lumea îl întreba tot timpul asta. Ea nu văzuse niciodată ochi ca ai gemenilor.

— Mda, a spus el tărăgănat. Sunt adevărați.

— Ah... OK, sunt foarte frumoși.

I s-au înfierbântat obrazii.

— Adică, sunt superbi.

Superbi? Trebuia să tacă exact în clipa asta.

Zâmbetul lui a revenit la putere maximă. Ei i-a plăcut.

— Mulțumesc! a răspuns el. Și-a lăsat capul într-o parte. Deci... ai de gând să mă lași așa?

Cu coada ochiului, ea a observat un băiat înalt și blond, care părea coborât din paginile unei reviste pentru adolescenți. L-a văzut pe Dawson și s-a oprit brusc, ceea ce l-a făcut pe un tip din spatele lui să dea peste el. Zâmbind cu o jumătate de gură, băiatul înalt și-a cerut scuze, dar nu și-a luat o clipă ochii de la Dawson. Și erau albaștri, albaștri precum cicoarea. Niciuna dintre vopselurile ei nu putea măcar să spere că ar reda intensitatea acelei culori. La fel cum era convinsă că n-ar putea să redea nuanța ochilor lui Dawson.

— Ce? a făcut ea, concentrându-se asupra lui Dawson.

— Numele tău? Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Elizabeth, dar toată lumea îmi spune Bethany.

— Elizabeth. A repetat numele de parcă ar fi gustat sunetele. Și Bethany are și un nume de familie?

Fierbințeala i-a cuprins gâtul, și a strâns în mâini cureaua genții.

— Williams – numele meu de familie e Williams.

— Ei bine, Bethany *Williams*, acum trebuie să te las.

Dumnezeule, părea sincer dezamăgit!

— Pentru moment.

— Mulțu...

— N-ai de ce.

În timp ce se îndepărta cu spatele, ochii i-au sclipit în lumină. Impresionant.

— Ne vedem curând. Sunt sigur.